

Nagyböjt V. vasárnapja – 2013. március 17. – C év

Egy férfi minden este ugyanannál az asztalnál ült a vendéglőben, egy sötét sarokban, lehetőleg háttal mindenki másnak. Sietősen bekapta a vacsoráját, majd kalapját mélyen a szemébe húzva gyorsan távozott is. Akik értenek az ilyesmihez, azt mondták róla: „Ez az ember biztosan nem szívesen találkozna a rendőrséggel! Úgy viselkedik, mintha bujkálna!” A férfi magatartása feltűnt a törzsvendégeknek. Megsajnálták magányossága, elszigeteltsége miatt. Egyik évben, a karácsony napja előtti estén, amikor a vendéglőben apró kis ajándékok cseréltek gazdát, a pincérek úgy gondolták, talán ez a névtelen idegen is örülne egy kis kedvességnek. Vettek hát neki valami apróságot, és nagy hirtelen egy hátul, a raktárban talált ósdi újságpapírba csomagolták be. A férfi vonakodva vette át az ajándékot. Megpróbálkozott valami mosolyfélével, de kételkedő pillantása meghazudtolta mosolyát. Remegő ujjait végigfuttatta a csomagoláson, ahogy óvatosan lefejtette róla. Aztán hirtelen tágra nyílt a szeme, s közel hajolt a régi, megsárgult újságpapírhoz. Beletemetkezett a lapba, s elkezdett olvasni egy cikket: szinte falta a betűket. Aztán ragyogó szemmel, felderült arccal felnézett: „Itt azt írják ... az van ebben az újságban, hogy igen, hogy felderítették az egész ügyet! És hogy a tanúk azt vallották, hogy nekem semmi, de semmi közöm az egészhez! Hát rájöttek, és már sok-sok éve! Jaj, és én mennyit bujkáltam, mennyit rettegtem hiába!” Azzal elkezdett hangosan kacagni. A pincérek és a vendégek pedig megértették, hogy ez a férfi ott, abban a pillanatban tudta meg, hogy már réges-rég rehabilitálták valami távoli bűnügyben, hogy a rendőrség nem keresi, mert már legalább tíz évvel ezelőtt felmentették a téves vádak alól. Mindenki együtt kacagott hát vele, s csodálkozva látták, ahogyan a férfi szinte a szemük láttára születik újjá. Micsoda felismerés volt! Nincs elítélve! Egyik pillanatról a másikra ismét mert az emberek szemébe nézni.

„Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgaira figyeljete! Nézzétek, én valami újat viszek végbe! Már sarjadóban is van: hát nem látjátok?!” Milyen fájdalmasan elégtelen, ha valaki számára a vallás csak a tűnőben lévő múltnak egy bármilyen szép emléke ... Ha Isten csak egy „múltból üzengető” távoli valaki, aki a jelenben már nem létezik, vagy legalábbis semmi köze hozzánk. Valamikor régen eljött az emberek közé, meghatározta, hogyan kell élniük, nagy tetteket hajtott végre az egykori nemzedékek körében és érdekében, de azután újra visszahúzódott az elérhetetlenségbe. A mai ember vallásossága pedig nem lehet más, mint az évezredekkel ezelőtt meghatározott isteni törvények gépies követése, valamint esetleg jóleső nosztalgizálás valamikor élt emberek beszámolóin, hogy ők akkor és ott milyen mélyen, intenzíven átéltek az Istennel való találkozás élményeit.

Nem, a hit nem csak ez, nem csak ennyi! Nem csak egy szép, de távoli és érthetetlen örökség. A hit táplálkozik ugyan az évezredekken át megőrzött örökségből, arra épít, de ugyanakkor minden kor minden emberének valós, személyesen megélt istentapasztalata is kell, hogy legyen. Isten tevékenykedik minden kor és minden ember életében! Mindig valami újat visz végbe! Persze nem ellentmondva önmagának, nem lerombolva azt, amit az előző nemzedékek körében felépített, hanem ugyanarról az isteni szeretetről, irgalmasságról tanúságot téve új és személyesen nekünk szóló cselekedetei által. Ezt élük meg Izrael fiai a babiloni fogság idején, amikor Izaiás vigasztaló igéit hallják. Isten nemcsak régen volt képes arra, hogy szabad utat készítsen a tengeren át az egyiptomi rabságból kivonuló népének, hanem ma is képes arra, hogy utat készítsen a pusztában a babiloni fogságból hazavonulóknak. Most és itt is szabadító Istenként nyilvánul meg. Pál apostol is az Istennel való személyes találkozás élményéről számol be lelkes, örömteli hangon, amikor egész eddigi életét és vallásosságát szinte szemétnek tekinti a Krisztussal való újszerű kapcsolathoz képest. Konkrétan főként az ószövetségi törvények ismeretét és megtartását – amire korábbi farizeusi

vallásossága épült – hagyja maga mögött a Krisztusba vetett hit tettekre váltása érdekében. Nem mintha semmibe venné Isten múltban adott törvényeit: továbbra is betartja, sőt túl is teljesíti azokat. Azonban már nem egy emlékhöz, egy írott hagyományhoz ragaszkodva, hanem azt az Istent szeretve és követve, Akivel személyesen is találkozott!

Az evangéliumban is valami újat visz végbe az Isten a házasságtörő asszony életében Jézus megbocsátó irgalma által. A „régii” istentapasztalat azt mondja, hogy „az ilyet meg kell kövezni”! Ezt írja elő a Törvény, ami Istentől származik. Valóban, a bűn ezt is érdemelné! Azonban Isten megbocsáthat és meg is akar bocsátani. Adhat új lehetőséget a megváltozásra anélkül, hogy a múltban elkövetett bűn súlyosságát kétségbe vonná. Milyen kár, hogy csak az asszony él ezzel az újjáteremtő lehetőséggel: a bűnbocsánat elfogadásával! A többiek is megtehetnék, akik az imént még a köveket markolták. A lehetőség a megbocsátó Istennel való személyes találkozásra, újszerű kapcsolatra nekik is adott – de nem ismerik azt fel. Addig eljutnak, hogy beismerik: ők sem kevésbé bűnösök, mint ez az asszony. Csak azért, mert ők talán nem buktak le nyilvánosan a bűneikkel, nem különbek nála. A Törvény őket is jogosan ítélné el. Ezért ejtik le a köveket. Azonban megmaradnak a Törvény elítélő betűjénél: a házasságtörő asszony továbbra is bűnös marad a szemükben, és bűnösök maradnak saját maguk is. Pedig Jézus nekik is szívesen mondaná ugyanazt: „Benneteket sem ítélek el. Menjetek, de többé ne vétkezzetek!”

Vajon a mi hitünk mennyire eleven? Mennyire nyitott az élő Istennel való személyes találkozásra? A napjainkban is jelen lévő, nekünk is szóló istenélményekre? Ha például csak a múltból ismert, örökségként megkapott, megtanult, megszokott egyházképet ismerjük, akkor talán nehezebben tudunk majd mit kezdeni a most megválasztott pápa, Ferenc személyével is. Ő ugyanis mindössze néhány nap alatt több újszerű, szokatlan dolgot tett, ami azonban egyáltalán nem ellenkezik Jézus életével és tanításával, sőt nagyon is belesimul abba. A pápaválasztás és az új Szentatya személyiségének napról-napra feltáruló vonásai itt és most is igazolják Isten jelenlétét, velünk-létét: „Én valami újat viszek végbe! Már sarjadóban is van: nem látjátok?”